

Arrest

nr. 188 514 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 5 januari 2017 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens diefstal met braak inklimming of valse sleutels en bendevorming en opgesloten in de gevangenis te Gent.

1.2. Op 7 maart 2017 werd verzoekster vrijgesteld door de raadkamer, na betaling van een borgsom.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 7 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres in België

Betrokkene werd van 05.01.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels-bendevorming-deelname. Feiten waarvoor zij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd van 05.01.2017 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels-bendevorming-deelname. Feiten waarvoor zij eventueel veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In haar synthesememorie stelt zij het volgende:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Verwerende partij haalt het aanhoudingsmandaat van verzoekende partij aan als verantwoording van het inreisverbod van 3 jaar:

[...]

Onduidelijk is waarom de verwerende partij -in tegenstelling tot de Raadkamer, blijkbaar wel van mening is dat verzoekende partij nog steeds de openbare orde schaadt. Hierop biedt haar nota met opmerkingen geen antwoord. Bovendien bevat artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet geen specifieke verwijzing naar de openbare orde.

Zo "vergeet" verwerende partij erbij te melden het aanhoudingsmandaat opgeheven werd dd. 7 maart 2017 en dat de Raadkamer meende dat de openbare veiligheid verzekerd kon worden met alternatieve maatregelen en verzoekende partij in vrijheid stelde onder bepaalde voorwaarden:

[...]

Zo werden door de Raadkamer enkele voorwaarden opgelegd waaraan verzoekende partij zich moest houden:

[...]

Deze voorwaarden gelden voor de duur van drie maanden.

Voorwaarden aan dewelke verzoekende partij stuk voor stuk voldeed...

Verwerende partij acht zich duidelijk slimmer dan de rechterlijke macht en meent het inreisverbod te kunnen opleggen wegens gevaar voor schending van de openbare orde, daar waar de rechter hier anders over oordeelde.

Door de beslissing van verwerende partij kan verzoekende partij niet aan de opgelegde voorwaarden voldoen en is zij haar borgsom kwijt...

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij tot op heden niet veroordeeld werd voor enig misdrijf! Dit lijkt echter van geen belang voor verwerende partij. Zij stelt immers dat een VERMOEDEN van een mogelijke veroordeling het inreisverbod zou verantwoorden:

[...]

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het vermoeden van onschuld uit het oog bij het nemen van dergelijke zwaarwichtige maatregelen.

Maar er is meer, door het nemen van deze beslissing, maakt verwerende partij verzoekende partij onmogelijk om de opgelegde voorwaarden na te komen, [...]

Verwerende partij ontnemt zo verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces (op basis van het vermoeden van onschuld en naleving van de opgelegde voorwaarden...).

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door bovendien louter het aanhoudingsmandaat te vermelden, zonder verder rekening te houden met de opheffing ervan, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Verwerende partij beweert van wel in haar nota met opmerkingen en meent hiervoor bevestiging te vinden in de voorbereidende werken en de Europese richtlijn 2008/115/EG. Nochtans is de vreemdelingenwet duidelijk en bevat deze hoegenaamd geen dergelijke verplichting. Wanneer de wet duidelijk is, moeten geen andere interpretatiemethoden gehanteerd worden. Ook kan een overheid geen rechten putten uit een richtlijn die zij zelf verkeerd heeft omgezet. Bovendien is dit een zinledige discussie. De wet voorziet evenmin een minimumtermijn voor het inreisverbod. Zo kan de verwerende partij eveneens een inreisverbod van bij wijze van spreken 1 seconde opleggen. In dat geval zou verzoekende partij zich uiteraard niet in onderhavige beroepsprocedure voorzien.

De discussie die de verwerende partij thans in haar nota met opmerkingen tracht te openen is aldus volledig naast de kwestie.

Het is en blijft een feit dat verwerende partij -zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak- direct voor de maximumtermijn gekozen heeft.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien verweerder een beslissing tot verwijdering neemt deze beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In casu is het niet betwist dat aan verzoekster op 7 maart 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat aan verzoekster geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er was derhalve voldaan aan de in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten om een inreisverbod aan verzoekster op te leggen. Verzoeksters bewering dat verweerder niet verplicht was om een inreisverbod op te leggen geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Haar vaststelling dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen specifieke verwijzing naar het plegen van feiten die de openbare orde in het gedrang brengen bevat is in casu evenmin ter zake. Het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ligt namelijk aan de basis van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast dat verweerder de duur van het inreisverbod dient vast te leggen *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”* Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit voormelde wetbepaling in aanmerking heeft genomen. Hij heeft immers gemotiveerd dat hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar na het gegeven dat verzoekster niet twijfelde om illegaal in het Rijk te verblijven en om de openbare orde te schaden te hebben afgewogen tegen het belang van de immigratiecontrole. Hij heeft hierbij ook verwezen naar het feit dat verzoekster reeds onder bevel tot aanhouding werd geplaatst wegens diefstal met braak, inklimming en valse sleutels en bendevoering en dat het hier feiten met een grote maatschappelijke impact betreft. Verzoeksters bewering dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak mist zonder meer feitelijke grondslag.

De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder enige bepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat het niet duidelijk is waarom verweerder een andere visie heeft dan de raadkamer die oordeelde dat zij, na de betaling van een borgsom en op voorwaarde dat zij bepaalde voorwaarden zou respecteren, kon worden vrijgesteld. Verzoekster gaat met haar betoog evenwel voorbij aan het feit dat de raadkamer slechts diende te oordelen omtrent de vraag of haar vasthouding nog langer vereist was omwille van het bestaan van ernstige redenen om te vrezen dat zij nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, dat zij zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, dat zij zou pogen bewijzen te laten verdwijnen of dat zij zich zou verstaan met derden (cf. artikel 16, § 1 juncto artikelen 21 en 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis), terwijl verweerder moest bepalen of, gezien wat is vastgelegd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod diende te worden opgelegd en, zo ja, welke duur dit inreisverbod dan diende te hebben. Het gegeven dat de raadkamer oordeelde dat een vrijheidsberovende maatregel in het kader van een strafprocedure niet langer vereist was ter bescherming van de openbare veiligheid, impliceert niet dat verweerder niet vermag te concluderen dat een bestuurlijke maatregel met een minder verregaande draagwijdte, met name een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar, aangewezen is teneinde de naleving van de verblijfswetgeving af te dwingen en de openbare orde te beschermen. De finaliteit van de beschikking van de raadkamer en van de beslissing van verweerder en de door het onderzoeksgerecht en de administratie gebruikte toetsingscriteria zijn verschillend. Verweerder heeft daarenboven niet louter in aanmerking genomen dat een onderzoeksrechter het vereist achtte om verzoekster onder bevel tot aanhouding te plaatsen tijdens een verder onderzoek inzake diefstal, met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoering, doch ook dat verzoekster zich nooit aanmeldde bij een gemeente om haar aanwezigheid te melden en dat zij er niet voor terugschrok om op illegale wijze in België te verblijven. Er blijkt ook geenszins dat een rechter, rekening houdende met al deze gegevens, zou hebben geoordeeld dat verzoekster totaal geen gevaar vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld heeft verder niet tot gevolg dat verweerder totaal abstractie dient te maken van de door verzoekster gepleegde feiten waarvoor zij nog niet werd veroordeeld en dat hij deze feiten, waarvan het bestaan en de ernst blijken uit de vaststelling dat een onderzoeksrechter een bevel tot aanhouding uitvaardigde en dat de raadkamer pas na drie maanden overging tot de vrijlating van verzoekster, buiten beschouwing diende te laten. Het feit dat verweerder niet in de bestreden beslissing heeft vermeld dat de vasthouding van verzoekster werd beëindigd wil niet zeggen dat hij hier geen kennis van had. Hij werd immers gecontacteerd ingevolge deze beslissing. Verweerder vermag tevens, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de

Vreemdelingenwet, te oordelen dat de vrijstelling van verzoekster niet diende te worden weerhouden als een specifieke omstandigheid die zou verhinderen dat haar een inreisverbod wordt opgelegd. Het is in voorliggende zaak ook niet kennelijk onredelijk om de beëindiging van de opsluiting niet te beschouwen als een element dat op zich nuttig is bij het bepalen van geldigheidsduur van het inreisverbod.

Het gegeven dat verzoekster haar borgsom kan verliezen en dat zij nog niet effectief werd veroordeeld voor de feiten waarvoor zijn onder bevel tot aanhouding werd geplaatst doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij nog enig actueel belang heeft bij haar grief dat zij door de bestreden beslissing geen gevolg kan geven aan de door de raadkamer opgelegde voorwaarden aangezien zij zelf aangeeft dat deze voorwaarden maar golden voor drie maanden en deze periode reeds is verstreken. Zij verliest tevens uit het oog dat zij steeds aan verweerder een vrijgeleide kan vragen, beperkt tot het Belgisch grondgebied, indien zij persoonlijk dient te verschijnen voor een proceshandeling.

De beschouwingen van verzoekster laten de Raad niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Uit het enkele feit dat verweerder de in casu bestreden beslissing nam kan niet worden afgeleid dat verzoekster het recht op een eerlijk proces, zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontnomen. Verzoekster kan zich laten vertegenwoordigen door een raadsman en kan zich, zoals reeds gesteld, tot verweerder richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide dat haar moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen en een eventuele straf te ondergaan.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK